

tobaka nikakor ni bilo neznano, a se jim je godilo enako. Njih lica je prevzemala nenavadna resnoba.

„Izvrsten tobak“, opomni eden.

„Zares. In pa kako moč ima!“ meni drugi.

„Drag pa mora biti, drag“, je bila hvala starega krmilarja.

Povem približno ceno.

„Takega mi ne zmoremo. Za ta denar lahko pušim našega cel teden. Bogati morajo biti ljudje, ki pušijo tak tobak. Mi Kitajci smo za to prerevni . . .“

Kitajski kadivec dim iz pipe takorekoč sreba. Vsak drugi potegljaj mora v želodec, od koder se v daljših in krajših presledkih skozi nos in usta zopet vrne na prosto. Naravno je, da so isto poizkusili tudi s smodkinim dimom. Ali ta se jim je slabo obnesla. Nastalo je kašljanje in stokanje, da nikoli tega . . .

„Je pa vendar naš za nas boljši . . . Ga vsaj lahko brez skrbi potegnem vá-se“, opomni starec, ko se mu kašelj nekoliko poleže. Odložil je smodko ter si natlačil pipico.

„Tudi jaz bi mu ne bil kos na tak način“, ga potolažim.

Mlada dva sta pa med pogovorom še dalje žulila vsak svojo smodko.

„Ponoči bi bilo dobro potisniti ladjo nekoliko od obrežja“, opomnim brodarje.

„Prav imaš. Toda mi se bolj bojimo ponočnih duhov kakor tatov. Te-uan hoče imeti ponoči prosto pot. Kdor mu jo zastavlja, gorje mu! Potopi ga z barko vred. To je nam dobro znano. Čim bližje obrežja tem bolje . . .“

Zlezem v svoj tesni brod, razgrnem ondi par plahnter kmalu zaspim . . .

Glasi pogovor ter razburjeno iskanje po ladji me zdrami na vse zgodaj iz sladkega spanja.

„Kaj se je zgodilo?“

„Tatje so bili tu. Odnegli so kotel in vso posodo.“

„Zakaj niste snoči poslušali mojega sveta?“

„Pa res!“ — In iskanja ni bilo konca ne kraja, kakor da je kuhinjski kotel naprtnik, ki se izgubi v smeteh. Natančno iskanje pa je spravilo še druge tatvine na dan. Zmanjkalo je tudi čutare z rakijo, dveh zavitev čaja in plasti tobaka. Izmed svojih stvari ni manjkalo nobene. Najljubše pa mi je bilo, da se tatje niso zmenili za mojo butico. Kotel, ki so ga odnesli, je bil namreč tik mojega zglavja. Nedolžen sunek z ostrim bodalcem, brez katerega ni noben kitajski uzmovič, in po meni bi bilo . . . Pa reci kdo, da niso dobre duše ti kitajski tatje!

„Nebeški sin“ Kuan Hsy,
kitajski cesar.

Vse iskanje na ladji in v bližnjem grmovju je bilo brezuspešno. „Grem pa po vaškega predstojnika“, pravi naposled stari krmilar ter se odpravi v bližnjo vas.

Za čast vaškega predstojnika — imenujejo ga „difan“ — se na Kitajskem nihče ne trga. Prav rad bi se je vsakdo izognil, ako bi bilo mogoče. Ta kitajski dostojanstvenik ima namreč same sitne dolžnosti. Plača pa, ki jo dobiva od sovaščanov, je prava malenkost. Za vse, kar se zgodi v vasi ali nje obližju, je odgovoren on. Recimo, da je bil v vasi kdo ubit. Njegova dolžnost je poiskati zločinca; ako ga ne najde, mora sam v luknjo. — Nekoč sem bil priča take nepri-